

Zvierací záchranári

Poranený sokol

Michal Belšán

Ilustrácie Zuzana Šlánská

Skutočné príbehy z našej prírody

FRAGMENT

Zvierací záchranári

Poranený sokol

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Michal Belšán

Zvierací záchranári – Poranený sokol – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zvierací záchranári

Poranený sokol

Napísal Michal Belšán

Ilustrovala Zuzana Šlánská

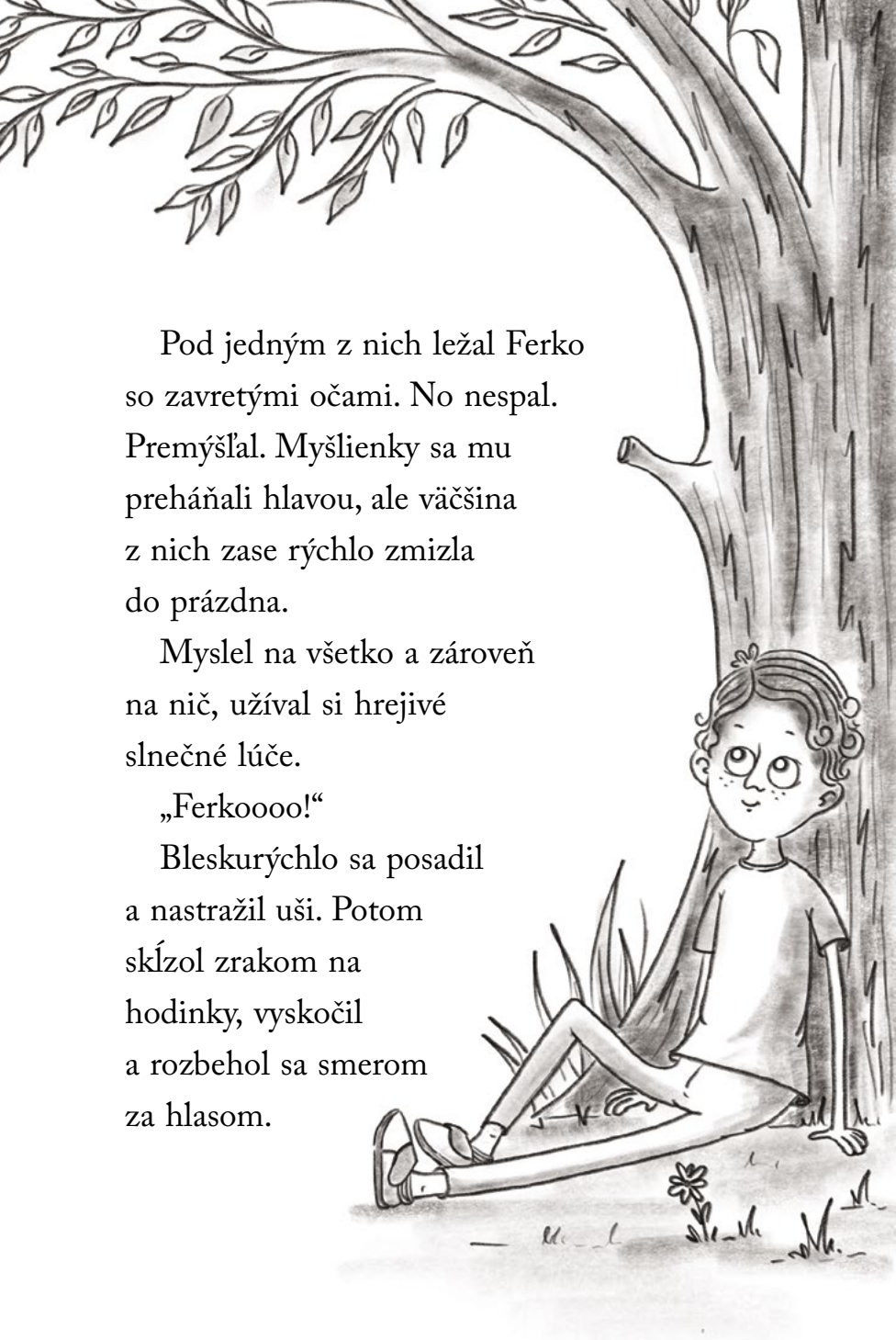
FRAGMENT

*Barči a všetkým priateľom,
pretože láska a priateľstvo
sú najväčším bohatstvom*

Letná nedeľa

Slnko svietilo pomedzi listy stromov a ako sa tak vánok pohrával s vetvami, záblesky svetla tancovali a poskakovali po zemi. Bolo počuť bzučanie hmyzu a spev vtákov. Oblohu pokrývali mraky podobné kôpkam nadýchanej vaty. „Ferkoooo!“ nieslo sa volanie v parku, no odpovedalo mu len zaštekkanie psa odniekiaľ spoza kríka. Dievča si dalo ruky v bok, ešte raz sa nahnevane rozhládlo po okolí a potom rázne vykročilo k vyšším stromom.

Pod jedným z nich ležal Ferko so zavretými očami. No nespal. Premýšľal. Myšlienky sa mu prehánali hlavou, ale väčšina z nich zase rýchlo zmizla do prázdna.

Myslel na všetko a zároveň na nič, užíval si hrejivé slnečné lúče.

„Ferkooooo!“

Bleskurýchlo sa posadil a nastražil uši. Potom skĺzol zrakom na hodinky, vyskočil a rozbehol sa smerom za hlasom.

Dievča nazlostene stálo uprostred parku a každému muselo byť na prvý pohľad jasné, že osoba menom Ferko bude mať veľký problém. Chlapec zvažoval, či má bežať a ukázať tým, že sa ponáhľa, alebo sa skôr vliecť s previnilo sklonenou hlavou. Ďalšie našťavané zavolanie však rýchlo vyriešilo jeho váhanie a nohy sa mu samy dali do behu. Keď sa vyrútil spoza krovia, dievčina si prekrížila ruky cez prsia. Dobehol k nej na vzdialenosť päť krokov, zastal a pohľadom blúdil po tráve.

„To mi vysvetli, prečo si chcel hodinky, keď aj tak všade chodíš neskoro!“

Chlapec sa ukradomky pozrel dievčine do tváre, ale namiesto hnevu tam našiel už len pobavenie. Zašklábil sa a pokrčil plecami: „Neviem, segra. Zabudol som.“

„No jasné, ako vždy. Tak pod', mama urobila na obed karbonátky.“

Natiahla ruku k Ferkovi, ktorému sa okamžite rozžiarili oči. Chytil sestru za ruku a obaja vyrazili k panelákom. Keď vychádzali z parku, ozvalo sa Ferkovo zvýsknutie: „Jupí, karbonátky!“

Ferko tlačil do seba už tretiu karbonátku. S mamičkou a sestrou sedeli za kuchynským stolom a pochutnávali si na nedeľnom obede. Karbonátky miloval. Koniec koncov, bolo len málo jedál, nad ktorými by ohrnul nos. Ibaže karbonátky mal zo všetkého najradšej. Dychtivo sa pozrel na maminu a zaprosíkal: „Môžem si vziať ešte jednu kyshorku?“

Mama chvíľku zamračene váhala, potom sa usmiala a prikývla: „Vezmi si, Ferko.“

Keď si napichol na vidličku kyslú uhorku, sestra sa uškrnula: „No jasné, si vo vývine, len sa natlač.“

Fero na ňu vyplazil jazyk, ale obaja sa doťahovali len naoko a mamička sa nad nimi iba pousmiala. Po obede si ešte všetci dali marhuľový kompót a mamina s Terkou, ako sa Ferkova sestra volala, sa potom pustili do pečenia závinu. Ferko sa stiahol do svojej izby, lebo hrozilo, že mu prischne strúhanie jablák.

V izbe si sadol za stolík a vzal si neveľký výkres. Najprv naň podľa pravítka starostlivo narysoval okienko a veľmi opatrne doň nakreslil postavičku. Skladala sa prevažne z kruhov a čiar a najvýraznejšia bola dvojica obrovských očí hore v najmenšom kruhu, ktorý predstavoval hlavu. Nad očami bola nakreslená veľká kráľovská koruna s tromi hrotmi. Ferko si chvíľu prezeral svoj výtvor, potom vzal gumu, jednu čiaru vygumoval a prekreslil ju tak, aby bola ohnutá. Do rohu výkresu, najviac vzdialeného od tela, nakreslil

ďalší malý kruh. Potom pod okienko
s kresbou veľkými písmenami napísal:

KING GODLIM

Ešte chvíľu si prezeral svoj výtvar a na čele
sa mu pritom objavilo zopár vrások. Poškriabal
sa vo vlasoch a zahryzol si do spodnej pery.
Vzal svoj výkres a zamieril k dverám.
Opatrne vyklázol na chodbu a načúval.
Z kuchyne sa z času na čas ozvalo cinknutie,
klepnutie alebo tlmený rozhovor maminy
s Terkou. Ferko po špičkách došiel k dverám
na druhej strane chodby, znovu zastal,
načúval a potom dvere čo
najopatrnejšie otvoril.

Terkina izba bola o trochu väčšia než tá jeho a bolo v nej aj viac nábytku. V rohu sa vynímal veľký rysovací stôl s pravítkami na mechanickom ramene, ktoré Fera odmalička fascinovalo, lebo rameno sa vďaka pružinám samo vracalo do vopred nastavenej polohy. Niekoľko sekúnd obdivne sledoval stôl, no potom od neho konečne odtrhol zrak a po špičkách zamieril k stene, pri ktorej stála posteľ a masívna polica s knihami. V jednej polici bola zastrčená škatuľa, ktorú Ferko opatrne vytiahol a začal v nej niečo hľadať. Bola tam kopa rôznofarebných tlačných kartičiek. Na jednej strane každej z nich sa skvel veľký modrý nápis *MAGIC* s ďalšími oveľa menšími písmenami a na druhej strane boli postavičky, rôzne tvary alebo len farebné haky-baky v obdĺžnikovom rámečku, takmer rovnakom, aký nakreslil on. Pod rámečkom neraz boli aj ďalšie značky a nápisy. Ferko sa náhlivo prehŕňal v kartičkách, až našiel tú

správnou. Rýchlo ju vybral, opatrne schoval do vrecka a škatuľu zasunul späť do poličky. S búšiacim srdcom načúval pri dverách, či nezačuje blížiace sa kroky. Na chodbe našťastie nikto nebol. Rýchlo vyklázol z Terkinej izby a čo najtichšie prebehol do svojej.

Len čo zavrel dvere, zhlboka si vydýchol, znovu sa usadil za stolík a vytiahol z vrecka kartičku. Starostlivo ju študoval a porovnával s vlastným výtvorom. Nakoniec namrzene vygumoval časť nápisu a prepísal ho na:

KING GOBLIN.

Teraz bol spokojný. Chvíľku sa kochal svojím dielom, potom vytiahol zásuvku na stolíku a vybral škatuľku voskoviek. Lenže kým začne vyfarbovať, musí vrátiť vypožičanú kartičku. Povzdychol si, opäť strčil kartičku do vrecka a vydal sa k dverám do sestrinej izby.

Ohnivý kašeľ

Bola polovica júna a ostávalo ešte posledných štrnásť dní školy. Na žiakoch bolo vidieť radosť z blížiacich sa prázdnin a na učiteľoch vlastne tiež. Ferko sedel v lavici, listoval v zošite a myslel na zajtrajšok. Bol o čosi vyšší než ostatní chlapci, ale trochu sa hrbil, takže nakoniec nijako nevyčnieval nad spolužiakmi. Mal gaštanovohnedé vlasy a mohol na ne útočiť hrebeňom, koľko chcel, stále sa neposedne kučeravili do všetkých smerov. Okolo nosa mal zopár drobných pieh, ktoré